BESCHIKKING VAN HET GERECHT (Derde kamer)
6 februari 1997 *

In zaak T-64/96,

F. de Jorio, lid van het Economisch en Sociaal Comité van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door L. F. Longo, advocaat te Rome, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van E. Arendt, advocaat aldaar, Rue Mathias Hardt 8-10,

verzoeker,

tegen

Raad van de Europese Unie, vertegenwoordigd door zijn juridisch adviseur M. C. Giorgi en door T. Blanchet, lid van zijn juridische dienst, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij B. Eynard, directeur-generaal van de directie juridische zaken van de Europese Investeringsbank, Boulevard Konrad Adenauer 100,

verweerder,

betreffende beroepen krachtens de artikelen 173 en 175 EG-Verdrag met betrekking tot de vergoedingen van de leden van het Economisch en Sociaal Comité,

geeft

* Procestaal: Italiaans.

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Derde kamer),

samengesteld als volgt: B. Vesterdorf, kamerpresident, C. P. Briët en A. Potocki, rechters,

griffier: H. Jung

de navolgende

Beschikking

Rechtskader

1 Bij artikel 193 EG-Verdrag (hierna: „Verdrag") wordt een Economisch en Sociaal Comité van de Europese Gemeenschappen (hierna: „ESC") van raadgevende aard ingesteld, dat bestaat uit vertegenwoordigers van alle sectoren van het economische en sociale leven.

2 Volgens artikel 194, vierde alinea, van het Verdrag stelt de Raad met gekwalificeerde meerderheid van stemmen de vergoedingen van de leden van het ESC vast.

3 Het Comité van de regio's (hierna: „CvR"), ingesteld bij artikel 198 A van het Verdrag, een bepaling die bij het Verdrag betreffende de Europese Unie is ingevoegd, is ook een orgaan van raadgevende aard, en bestaat uit vertegenwoordigers van de regionale en lokale lichamen.

4 Anders dan het ESC kan het CvR de vergoedingen van zijn leden zelf vaststellen, voorzover het de in het kader van de begrotingsprocedure genomen maatregelen in acht neemt.

De feiten

5 Verzoeker is bij besluit 94/660/EG, Euratom van de Raad van 26 september 1994 tot benoeming van de leden van het Economisch en Sociaal Comité voor de periode van 21 september 1994 tot en met 20 september 1998 (PB 1994, L 257, blz. 20) tot lid van het ESC benoemd.

6 Bij brieven van 21 december 1994 en 26 januari 1995 beklaagde de voorzitter van het ESC er zich bij de voorzitter van de Raad over, dat het CvR de vergoedingen van zijn leden zelf kan vaststellen, terwijl het ESC, waarvan de leden vergelijkbare en gelijkwaardige taken vervullen, zulks niet kan. Hij wees erop, dat de leden van het ESC zich in dit opzicht gediscrimineerd voelen ten opzichte van de leden van het CvR. Daarom verzocht hij het ESC inzake de vergoeding van zijn leden hetzelfde recht toe te kennen als het CvR en hij voegde eraan toe, dat dit een kwestie van waardigheid was.

7 Bij brief van 1 maart 1995 antwoordde het voorzitterschap van de Raad aan de voorzitter van het ESC, dat het verzoek van het ESC om zelfstandig over het financieel statuut van zijn leden te kunnen beslissen, ingevolge artikel 194, vierde alinea, van het Verdrag niet kon worden ingewilligd. Het verklaarde zich evenwel bereid, het probleem van de herwaardering van de vergoedingen van de leden van het ESC opnieuw te onderzoeken, indien het ESC daarvoor objectieve technische rechtvaardigingsgronden kon aanvoeren.

8 Vervolgens stelde het begrotingscomité van de Raad op basis van artikel 194, vierde alinea, van het Verdrag een ontwerp van een nieuw besluit betreffende de vergoedingen van de leden van het ESC vast.

9 Bij brief van 1 juni 1995 deelde de voorzitter van het ESC de voorzitter van de Raad ervan mee, dat het Bureau van het ESC het ontwerpbesluit eenparig had verworpen. Hij wees er evenwel op, dat indien de voorgestelde verhoging van de vergoedingen als een gewone aanpassing aan de ontwikkeling van de kosten voor levensonderhoud werd beschouwd, het Bureau van het ESC bereid was dit te aanvaarden, mits aan deze verhoging geen enkele bijzondere voorwaarde wordt verbonden.

10 In deze omstandigheden heeft de Raad de dagvergoedingen van de leden van het ESC verhoogd bij besluit 95/358/EG, Euratom van 29 juni 1995 betreffende de toekenning van dagvergoedingen aan de leden van het Economisch en Sociaal Comité, alsmede aan de plaatsvervangers en de deskundigen (PB 1995, L 205, blz. 38, hierna: „besluit 95/358").

Contentieuze procedure en conclusies van partijen

11 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 10 mei 1996, heeft verzoeker het onderhavige beroep ingesteld, waarin hij een vordering tot nietigverklaring krachtens artikel 173 van het Verdrag en een vordering wegens nalaten krachtens artikel 175 van het Verdrag heeft geformuleerd.

12 De schriftelijke procedure heeft een normaal verloop gehad. Op 9 december 1996 heeft de Raad zijn memorie van dupliek ingediend.

13 Verzoeker heeft geen afzonderlijke formele conclusies geformuleerd.

14 De Raad concludeert dat het het Gerecht behage:

— het beroep niet-ontvankelijk te verklaren;

— subsidiair, het beroep ongegrond te verklaren;

— verzoeker in de kosten van het geding te verwijzen.

15 Bij een op 24 oktober 1991 neergelegde akte heeft het Koninkrijk der Nederlanden verzocht, in het geding te mogen interveniëren ter ondersteuning van de conclusies van verweerder.

De ontvankelijkheid van het beroep

Argumenten van partijen

De vordering tot nietigverklaring

16 In zijn verweerschrift betoogt de Raad, dat de vordering tot nietigverklaring niet-ontvankelijk is, omdat zij niet voldoet aan de vereisten van artikel 44, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering.

17 Hij herinnert eraan, dat het verzoekschrift volgens artikel 44, lid 1, sub c en d, onder meer „het voorwerp van het geschil en een summiere uiteenzetting van de aangevoerde middelen" alsmede „de conclusies van de verzoeker" moet bevatten.

Daarvan wordt in het verzoekschrift evenwel niet gerept. Het wijst geen enkele handeling aan waarvan verzoeker de nietigverklaring vordert, en bevat geen enkele in dit opzicht identificeerbare conclusie. Gelet op de beschikking van het Gerecht van 29 november 1993 (zaak T-56/92, Koelman, Jurispr. 1993, blz. II-1267, r. o. 19) is het verzoekschrift dus niet nauwkeurig genoeg om ontvankelijk te zijn.

18 De enige handeling die eventueel het voorwerp van een beroep tot nietigverklaring had kunnen zijn, was overigens besluit 95/358, dat in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* is gepubliceerd op 31 augustus 1995. Indien verzoeker tegen dit besluit wilde opkomen, is zijn beroep tot nietigverklaring evenwel kennelijk tardief en dus niet-ontvankelijk. De beroepstermijn van twee maanden, verhoogd met de voor Italië bepaalde termijn wegens afstand van tien dagen, was immers al lang vóór de neerlegging van het verzoekschrift op 10 mei 1996 verstreken.

19 In repliek betoogt verzoeker, dat hij de nietigverklaring vordert van „de weigering van de Raad om een gunstig gevolg te geven aan het door de voorzitter van het ESC geformuleerde verzoek, dat de Raad de aan de leden van het Economisch en Sociaal Comité toe te kennen vergoeding herziet".

20 Hij zou van deze handeling kennis hebben gekregen door een fax van 13 februari 1996. Door zijn beroep op 10 mei 1996, dat wil zeggen binnen de zestig dagen na deze kennisneming, in te stellen, zou hij de termijn voor de instelling van een beroep in acht hebben genomen.

21 In dupliek antwoordt de Raad, dat het hem nog steeds niet duidelijk is, van welke handeling verzoeker de nietigverklaring vordert, omdat hij met name niet weet, op welke „weigering van de Raad" verzoeker zinspeelt. Deze onduidelijkheid versterkt alleen zijn stelling, dat de vordering tot nietigverklaring niet-ontvankelijk is, omdat zij niet voldoet aan de vereisten van artikel 44, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering (zie hierboven, r. o. 17).

22 Wat er ook van zij, zelfs in het onwaarschijnlijke geval dat de beroepstermijn van twee maanden, verhoogd met de termijn wegens afstand van tien dagen, zoals verzoeker stelt, op 13 februari 1996 inging, was die termijn op 23 april 1996, dus lang vóór de neerlegging van het verzoekschrift op 10 mei 1996, verstreken. De vordering tot nietigverklaring is dus tardief en derhalve niet-ontvankelijk.

De vordering wegens nalaten

23 In zijn verweerschrift betoogt de Raad, dat de vordering wegens nalaten niet-ontvankelijk is, omdat zij niet voldoet aan de vereisten van artikel 44, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering.

24 Ofschoon de vordering wegens nalaten iets duidelijker is dan de vordering tot nietigverklaring, doordat de Raad daarin wordt verweten dat hij „niets heeft gedaan" of dat de leden van het ESC „nog steeds geen economisch statuut hebben", is zij evenwel niet minder verward en incoherent, waardoor zij eveneens de door artikel 44, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering vereiste nauwkeurigheid mist om ontvankelijk te zijn (zie hierboven, r. o. 17).

25 De Raad herinnert er overigens aan, dat een vordering wegens nalaten slechts ontvankelijk is, indien verzoeker de verwerende instelling vooraf tot handelen heeft uitgenodigd. Een dergelijke uitnodiging tot handelen is een „wezenlijk initieel vormvoorschrift" waarvan het ontbreken de niet-ontvankelijkheid van de vordering wegens nalaten meebrengt.

26 In casu heeft verzoeker de Raad evenwel nooit tot handelen uitgenodigd in de zin van artikel 175, tweede alinea, van het Verdrag, zodat zijn vordering wegens nalaten niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

27 Ten slotte beklemtoont de Raad, dat hij zich ter zake van de vaststelling van de vergoedingen van de leden van het ESC niet in een situatie van nalaten bevindt of heeft bevonden, daar hij sinds 1958 deze vergoedingen geregeld heeft vastgesteld, laatstelijk bij zijn besluit 95/358.

28 In repliek antwoordt verzoeker niet op de argumenten van de Raad betreffende de gestelde niet-ontvankelijkheid van zijn vordering wegens nalaten. Hij verklaart, dat hij zich niet „met spitsvondigheden" wil bezighouden, en verzoekt het Gerecht „dit ernstige en belangrijke probleem ten gronde te willen beslechten zonder zich over de excepties van niet-ontvankelijkheid uit te spreken".

Beoordeling door het Gerecht

29 Volgens artikel 111 van het Reglement voor de procesvoering kan het Gerecht, wanneer het beroep kennelijk niet-ontvankelijk is, zonder de behandeling voort te zetten, beslissen bij met redenen omklede beschikking.

30 In casu moet dit artikel worden toegepast.

31 Allereerst zij opgemerkt, dat volgens artikel 19 van 's Hofs Statuut-EG en artikel 44, lid 1, sub c, van het Reglement voor de procesvoering elk verzoekschrift het voorwerp van het geschil en een summiere uiteenzetting van de aangevoerde middelen moet bevatten. Deze aanduiding moet voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn om de verweerder in staat te stellen zijn verweer voor te bereiden, en om de gemeenschapsrechter in staat te stellen, in voorkomend geval zonder nadere gegevens, uitspraak te doen op het beroep. Om de rechtszekerheid en een goede rechtsbedeling te waarborgen, wordt voor de ontvankelijkheid van een beroep geëist, dat de wezenlijke elementen, feitelijk en rechtens, waarop het beroep is gebaseerd, op zijn minst summier, maar coherent en begrijpelijk zijn weergegeven in de tekst van het verzoekschrift zelf (arrest Hof van 31 maart 1992, zaak C-52/90, Commissie/Denemarken, Jurispr. 1992, blz. I-2187, r. o. 17; beschikking Koelman, reeds aangehaald, r. o. 21).

32 In casu valt uit het verzoekschrift evenwel niet duidelijk op te maken, van welke handeling de nietigverklaring wordt gevorderd, of welk nalaten van de Raad het Gerecht zou moeten vaststellen. Voorts bevat het verzoekschrift geenszins een duidelijke en nauwkeurige uiteenzetting van de aangevoerde middelen.

33 Het verzoekschrift voldoet dus niet aan de voorwaarden die in de artikelen 19 van 's Hofs Statuut en 44, lid 1, sub c, van het Reglement voor de procesvoering voor de ontvankelijkheid worden gesteld.

34 Vervolgens zij opgemerkt, dat het verzoekschrift volgens de artikelen 19 van 's Hofs Statuut en 44, lid 1, sub d, van het Reglement voor de procesvoering de conclusies van de verzoeker moet bevatten.

35 In casu bevat het verzoekschrift evenwel geen formele conclusies. De repliek bevat overigens evenmin dergelijke conclusies. Ofschoon de gemeenschapsrechter onder omstandigheden het ontbreken van de vermelding van formele conclusies kan verhelpen wanneer dergelijke conclusies uit het geheel van het in het verzoekschrift vervatte betoog kunnen worden afgeleid (beschikking Hof van 7 februari 1994, zaak C-388/93, PIA HiFi, Jurispr. 1994, blz. I-387, r. o. 8-10), is dit in het onderhavige geval onmogelijk omdat het in het verzoekschrift vervatte betoog juist kennelijk duidelijkheid en nauwkeurigheid mist (zie hierboven, r. o. 32).

36 Het verzoekschrift voldoet dus evenmin aan de voorwaarden die in de artikelen 19 van 's Hofs Statuut en 44, lid 1, sub d, van het Reglement voor de procesvoering voor de ontvankelijkheid worden gesteld.

37 Met name met betrekking tot de vordering tot nietigverklaring zij bovendien opgemerkt, dat in het geval dat de gestelde „weigering van de Raad om een gunstig gevolg te geven aan het door de voorzitter van het ESC geformuleerde verzoek, dat de Raad de aan de leden van het Economisch en Sociaal Comité toe te kennen vergoeding herziet", als een voor beroep krachtens artikel 173 van het Verdrag vatbare handeling zou kunnen worden aangemerkt, verzoeker zijn beroep hoe dan ook te laat heeft ingesteld.

38 Verzoeker heeft immers naar eigen zeggen op 13 februari 1996 kennis gekregen van deze handeling. Door zijn verzoekschrift op 10 mei 1996 neer te leggen heeft hij zich bijgevolg niet gehouden aan de door de artikelen 173, vijfde alinea, van het Verdrag en 102, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering bepaalde dwingende termijn van twee maanden en tien dagen (termijn wegens afstand) voor de instelling van een beroep tot nietigverklaring door een in Italië wonende verzoeker.

39 Wat ten slotte met name de vordering wegens nalaten betreft, blijkt uit de processtukken, dat verzoeker vóór de instelling van het onderhavige beroep de precontentieuze procedure niet naar behoren heeft gevolgd door na te laten de Raad krachtens artikel 175, tweede alinea, van het Verdrag tot handelen uit te nodigen. Aldus heeft hij zich niet gehouden aan een wezenlijk vormvoorschrift, waardoor zijn vordering wegens nalaten niet-ontvankelijk is (arrest Hof van 4 februari 1959, zaak 17/57, De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg, Jurispr. 1959, blz. 9, 27).

40 Al lijkt verzoeker in zijn verzoekschrift te suggereren, dat de precontentieuze procedure in casu naar behoren is nageleefd omdat „de voorzitter van het ESC er de Raad van ministers voortdurend aan heeft herinnerd, dat een beslissing moest worden genomen", opgemerkt zij, dat ook ingeval het hier om een uitnodiging tot handelen in de zin van artikel 175, tweede alinea, van het Verdrag zou gaan, deze uitnodiging het hierboven vastgestelde gebrek niet ongedaan maakt, aangezien een beroep wegens nalaten moet worden ingesteld door de persoon die de verwerende instelling vooraf tot handelen heeft uitgenodigd.

41 Gelet op een en ander moet het onderhavige beroep kennelijk niet-ontvankelijk worden verklaard.

Het verzoek tot tussenkomst

42 Onder deze omstandigheden behoeft geen uitspraak te worden gedaan over het verzoek tot tussenkomst van het Koninkrijk der Nederlanden.

Kosten

43 Ingevolge artikel 87, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen, voor zover dit is gevorderd. Daar verzoeker in het ongelijk is gesteld, dient hij, gelet op verweerders conclusie, in zijn eigen kosten en in die van de Raad te worden verwezen.

HET GERECHT VAN EERSTE AANLEG (Derde kamer)

beschikt:

1) Het beroep wordt verworpen wegens kennelijke niet-ontvankelijkheid.

2) Verzoeker wordt in de kosten verwezen.

Luxemburg, 6 februari 1997.

De griffier

H. Jung

De president van de Derde kamer

B. Vesterdorf